

Повідомлення про намір отримати дозвіл на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря стаціонарними джерелами

Товариство з обмеженою відповідальністю „Біоальтернатива” (код ЄДРПОУ – 37582308) має намір отримати дозвіл на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря для котельні по вул. Шевченка, 96 у м. Копичинці, Тернопільської області.

На території котельні розміщено два стаціонарних джерела викидів. Під час спалювання паливних гранул з лушпиння соняшника та з деревини у твердопаливних котлах у атмосферне повітря викидаються чотири забруднюючих речовини (оксиди азоту ($[\text{NO} + \text{NO}_2]$), сірки діоксид, оксид вуглецю та речовини у вигляді суспендованих твердих частинок) в загальній кількості 4,490 тонн на рік.

Детальну інформацію можна отримати у головного інженера Онисько Ігора Зіновійовича, тел. (067) 7403452.

Пропозиції та зауваження просимо надсилати протягом 30 календарних днів з дати публікації даного повідомлення в обласну військову адміністрацію (м. Тернопіль, вул. М.Грушевського, №8, тел. (0352)25-95-93, ел. адреса: eco_ter@eco.te.gov.ua).

ГАЗЕТА ЧОРТКІВСЬКОГО РАЙОНУ

ГОЛОС Народу

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Редакція газети «Голос народу»

Виходить з 1939 року

№ 37 (8898), 14 вересня 2022 року

Хліб душі

У Чорткові освятили відреставровану капличку, яка дивом виціліла після ракетного удару

Про чудо, яке мало місце в місті над Серетом після ракетного рашистами злочину увечері перел П'ятидесятниці, 11 червня цього року, перевидали мало не всі вітчизняні ЗМІ. Хіба не сенсація, що в якось двадцяти метрах від епіцентру ракетного влучання кудьтова споруда майже не зазнала значних пошкоджень, коли на куди більшій відстані зруйновано будівлі, знищено автомобілі та інше майно?! Інакше, аніж Божим провидінням, не пояснити неможливо.

Сьогодні, по спливу трьох місяців, практично не залишилось слідів – лише ледь помітні вм'ятини на золотих колонах нагадуватимуть про пережите. Святиня стала ще більш опатною – в ході масштабної реконструкції її наново поштукатурено, територія біля неї вимощена плитами з червоного каменю-пісковнику та висипана декоративним камінням, наведено благоустрій тощо. До її відновлення спільно долучилися коштом, матеріально і працею як чисельні мешканці, так і самі військовослужбовці.

Минулого тижня, 5 вересня, відбулося освячення каплиці Покрови Пресвятої Богородиці з нагоди «другого її народження» чин якого здійснили владика – Тернопільсько-Гербодзькийський Павло (ПНУ) і Бучацький Дмитрій (УГКП), за присутності ряду священників та депутатів обласної ради Василя Градогова і Любомира Білика, першого заступника начальника Чортківської районної військової адміністрації Михайла Демчука, очільників Чортківської міської громади Володимира Шматка і Більбожницької ПГ Віктора Шепети, військовослужбовців тощо.

(Закінчення на 4-й стор.)

**БУРІННЯ
СВЕРДЛОВИН
ЯКІСТЬ ГАРАНТІЯ
Тел. 096-125-5-125**

Твої Герої, Україно!

В часі похорону загиблого воїна на небі з'явилась веселка: Перемога близько!

Побачити веселку – дуже добрий знак. Вона віщує перемогу світлич сил над темними, є передвісником великих позитивних змін у житті. І не випадково це оптичне явище, що спостерігалось на сході, співпало з блискавичним контрастним Збройних сил України. Ше трохи – і московським зайдам настане кінець...

Останніми днями нас охопила просто небачена досі ейфорія. Проте ця радість – зі слізьми на очах, бо за звитязними перемогами криються незлічені жертви молодих українських хлопців та дівчат, яким би ще жити і жити, народжувати і виховувати дітей, просто радіти завтрашньому дню.

Сьогодні безліч людей стоять навколішки по всій Україні, слізно просяючись і Героями, які повертаються додому назавжди. Як старенька Марія Хомин і її невістка Ольга зі Звиняча, зустріючи кортеж з тілом односельця Андрія Скуржанського. Чи дочекаються вони колись з війни свого сина і чоловіка Богдана Хомина, що пропав безвісти кілька місяців тому десь на сході? Дай, Боже, щоб він повернувся цілим і неушкодженим, як і тисячі інших воїнів-Героїв, що цінною власного життя наближають омріяний День Перемоги...

(Читайте на 4-й стор.)

Дата

«Нема в світі краще краю, як наши рідни Карпати...»

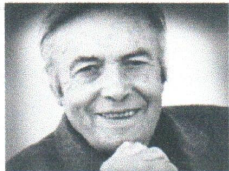

Минулої неділі, 11 вересня, у Чорткові шанували пам'ять депортованих українців Закарпаття.
(Закінчення на 4-й стор.)

Друзі газети

Відлетів з журавлиним ключем: помер відомий чортків'янин Стефан Грицьків

Вілітають у вирій ледеки – і врівень з їхнім ключем перебралася в засвіти душа нашого знаного земляка. Того, ким по праву довголітньо пишалась Чортківщина, ця присутність, повеселка гармонізувала життя громади.

Цього привітного, гоминкого, чоловіка з усмішкою-іскринкою в лагідних очах всюди було повно. І тоді коли перебував у парі із знаною на Чортківщині та в усьому Тернопільському краї дружиною-лемківкою, поеткою та діяльною просвітянкою Галиною Дем'яніною. І тоді, коли залишився сам по її смерті – немов закручений птах з перебитим крилом. Однак це його не зламало – лиш трохи згнуло. Та Стефан Петрович неодмінно навідував усі без винятку влаштувані громадськими колами міроприємства, до всього долучався, все пристрасно обговорював – доки миг.

Він був прекрасним лікарем – бо ж як дитячий ортопед буквально в прямому сенсі слова поставив на ноги не одне покоління чортків'ян. Та що там прекрасним – за службеним адже носив таке, вилане на державному рівні звання. Про професійність тоді й говорити. Був почесним жителем Чорткова – міста, яке палко любив і ширю ним милувався, пишався новими обривами.

Взагалі любив новизну, через що його й нестримно тягнуло до газетярської праці. Звісно ж, позаштатної в статеві позаштатного кореспондента Чортківської районної газети «Голос народу». Стефан Петрович перебував з добрих півтора десятиліття. Залюбки й полеготу виступав на наших зібраннях – «редакційних п'ятницях», сходинках спільноти дискусивачів і приводу газетних свят чи ювілейів, вміло спрямовуючи громадську думку на стежку найсуттєвішої актуальності. Учили та терпляче вилучував лесь з глибини свовіть як власної, так і суспільної пам'яті спомини про найбільш наближене, що хвилювало чми краї. І писав – иноді доводило сміти стати, щоб надрукувати на газетних шпальтах, щоб донести до серця земляків. Неодмінно відшукуючись на всі помитні події. Районну таєсту уважав Біблею кожного лому, кожної родини, що неодмінно має бути в хаті на столі.

Ступив за межі вичності погнібно осені, коли сонце ще золотить виколосану недавнім дитом землю. Доки ще тепло, доки лагідно. Доки являва лима поки що лесь владна, за обрєм. Тож мовби зігрівши зітпедом, влячно всміхнувшись дарованому Небом світланку чи подлудню. Нехай лучи спочилого буде затпивно в мандриві Небесними Оселями! Нехай буде свідло від Господнього свідла!

Анна БЛАЖЕНКО – від вісх «Союзопародіївчії»
Фото Ореста ЛІЖЕЧКІЯ

Оголошення

Товариство з обмеженою відповідальністю «Біоальтернатива» (код ЄДРПОУ – 37582398) має намір отримати дозвіл на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря для котельні по вул. Шевченка, 96 у м. Котчинці Тернопільської області.

На території котельні розміщено два стаціонарних джерела викидів. Під час спалювання паливних гранул з дуплинної сосяншика та з деревини у твердопаливних котлах у атмосферне повітря викидаються чотири забруднюючі речовини (оксиди азоту [NO + NO₂], сірки, диоксид оксид вуглецю та речовини в вигляді суспендованих твердих частинок) в загальній кількості 4,490 тони на рік.

Детальну інформацію можна отримати у головного інженера Олексія Ігоря Зіновійовича, тел. (067) 7403452.

Пропонує та зауваження просимо надсилати протягом 30 календарних днів з дати публікації даного повідомлення в обласну випискову (сервжвну) адміністрацію (46021, м. Тернопіль, вул. М.Грушевського, 8).

ТОВ «Бучацький мальтний завод» має намір внести зміни в дозвіл на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря від стаціонарних джерел, а саме: промийдалничк № 1, що розташований Чортківський район, м. Бучач, вул. С.Бандери, 2.

Підприємство спеціалізується на переробці крохмалювмісної сировини, виробництві спиртотвормісної продукції та сухої зернової барди.

Валовий викид забруднюючих речовин в атмосферу від діяльності для майдалничка № 1 (завод) складає – 52,6 т/рік.

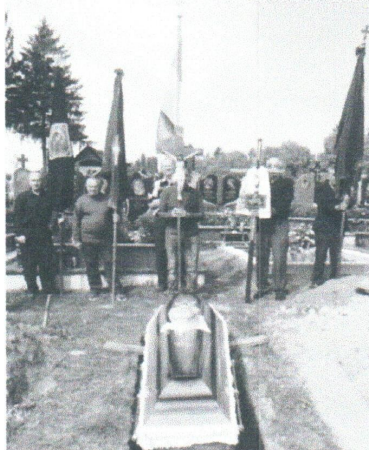
Перевірень технологічних та санітарно-гігієнічних нормативів в процесі виробничої діяльності немає.

Зауваження приймаються протягом 30 календарних днів з дня опублікування інформації за адресою м. Чортків, вул. Шевченка, 23 Райдержадміністрація.

Достойники

Один з юнаків з огненної печі ступив за межу вічності

Він був одним з десяти тих сміливців-відчайдухів, хто посеред суцільного сусального мороку «єдиного і неделимого», коли жорстко нівелювалося всяке поняття національної ідентичності, утворили на Чортківщині підпільну націоналістичну організацію, що увійшла в історію як Росошацька група. Був одним з побратимів, хто в ніч проти 22 січня 1973 року вивісив над містом чотири синьо-жовтих прапори та розмістив в людинних місцях 19 прокламацій до 55-ї річниці проголошення Четвертого Універсалу Української Центральної Ради.

За вчинення тієї резонансної акції всі вони попладили роками таборів, заслани, шпівраним здоров'ям. Інакше й не могло бути. Минуло серди ступив за межу вічності ще один з поміж товариства спільної організації – сосульчанин Володимир Сеньків.

Одним з перших шпів сумною звісткою поділився в соціальних мережах дооре знаний й патріотично налаштований колах громадськості краю чоловік – скєперт Тернопільської кінокомісії, голова однійменної громадської організації Володимир Ханас. Він постійно тримає руку на пульсі часу, вляючись до досліджень та експериментальних розробок у сфері суспільних і гуманітарних наук. Варто згадати лиш відзняті останнім часом під його егідою документальні стрічки шпівки «Жива УПА» чи «Гартовані».

До жалюбних слів з приводу виходу в засвіти Володимира Сеньківа автор долучив фрагмент свого блогу «Записки Ханаса» власне з присвятою учасників Росошацької групи. Шоправда, датований він 2018-м роком. Проте напорочуд влучно відображає сутність нинішнього моменту.

«Є певний символізм у тому, що фільмувати розповідь учасника Росошацької групи Володимира Сеньківа ми вирішили в 30-у річницю з часу звільнення з соєвських таборів Василя Овєсенка – громадського діяча, історика дисидентського руху, – наголосив блогер – Адаже публікація п. Василя про Росошацьку групу «Юнаки з огненної печі» продовжила серію публікацій меморіального характеру – автобіографічних розповідей колишніх подів'янів та учасників руху опору тоталітарному режимові післяєвталейського періоду. Саме ця книга, а також книга керівника групи Володимира Мармуса «Доля обрали нас» – на сьогодні найдетальнішими дослідженнями діяльності групи».

Принягадіно в авторі фрагменту п. Ханас зумів сконцентрувати увагу на деяких Зокрема, що, попри про-

блеми зі здоров'ям, В Сеньків на час їхньої зустрічі вилсловлював стурбованість суспільними процесами. Як справжній гадза, намагався всяько логодити гостям, а при згадці про свій героїчний чин 45-річної давності дещо някнївов. І з особливою теплотою відшукуючись про своїх друзів з Росошацької групи, про побратимів з таборах, засланих та на волі.

Хочу нагадати, що саме Володимир Сеньків був разом з Володимиром Мармусом засновником групи, діяльність якої викликала справжній переломод соєвського керівництва на початку 70-х років, – акцентує автор – Карався в таборі особливого режиму ВС-389/36 в селі Кучино Пермської області, де був наймолодшим в'язнем. Як він сам каже, «там сиділо багато файних людей». Левко Лук'яненко, Євген Сверстюк, Євген Пронюк, Василь Лівовий, Олесь Сергієнко, вже згадуваний Василь Овєсенко. У 1980 році, після заслання, залишився у Парабелі Томської області, де знову перетнувся з Левком Лук'яненком (у 1975-1977 рр. в Парабелі відбував заслання і Микола Горбаль). У 1989 році він машиною підвіз Левка Григоровича до потяга, яким той вирушав у рідні краї, щоб за два роки написати Акт проголошення незалежності України.

Звернувшись той спомини про зустріч з Володимиром Сеньківим в нього влома не те, що просто на оптимістичній ноті – ні, на надто зворушливий, що заслухав неодмінну спадкомітність поколінь. «Вже в дзеркал пан Володимир ще раз нагадає нам, що його вички завтра виривають до Києва, щоб там зустріти День Незалежності».

І ще один пост в соціальних мережах у ш дні, також жалюбного й оптимістичного змісту, водночас, не ми не привертити увагу. «Майже 50 років тому вони підняли національні прапори над Чортковом. Своєгодні прапори майорили над їхнім побратимом Володимиром Сеньківим. Попрошай його в останню дорогу брати по крові і по духу – Спить, хлопці, спить». Дякую всім, хто провадив пана Володимира до вічності – прокомєнтувавши добірку свідань, написав у своєму Facebook паєрох с. Сосульчак, протоснікел Буташької спархи УТКЦ Володимира Заболотний.

Доля обрали їх, юнаків з огненної печі, предтечями тієї боротьби, яка триває нині на фронті. Будьмо ж глнними чести й пам'яті наших Героїв.

Анна БЛАЖЕНКО

Пам'яті друга

6 вересня п. р. на 68-му році життя помер один з учасників Росошацької підпільної організації 1972-1973 років Володимир СЕНЬКІВ

Друг Володимир народився у с. Росошач 1954 року в глибоко віруючій і патріотичній родині. Його юнацькі роки проходили в часи агітационної і антинаціонального розгуду комуністичної системи. Вихований у патріотичному дусі, 18-річним юнаком вступив до патріотичної організації і прийняв присягу боротися проти комуністичного рабства, за незалежність України.

Як активний член організації, арештований органами КДБ і 24 вересня 1973 року разом з іншими членами організації заєвданий Тернопільським закритим обласним судом до 4-х років таборів суворого режиму та 3-х років заслання. Комуністичне покарання відбував на Ураї в таборах для засуджених за політичні переконання №№ 36 і 37, а після – на засланих у Томській області, станція Парабель.

Роки в неволі провів мужньо і чесно, не зламався під тиском репресивних органів, які докладали для цього всіх своїх зубців. Вилубив повний термін

покарання, в останній рік заслання одружився і через старість матері і обавсю дружини був змушений залишатись там до 1999 року.

Повернувшись з дружиною і двома дітьми в Україну на постійно, поселився у с. Сосульчак, де проживав до даного часу.

В останні роки внаслідок перенесеного інсульту (2017 р.) став інвалідом І групи. Втративши можливість пересуватись, прикутий до інвалідного візка, важко переживав військову агресію москвови в Україні. Мають біль і переживання за важкі втрати у боротьбі з агресором і спричинилися до його смерті.

Похорону процесію 8 вересня у с. Сосульчак очолили настоятель сосульчакської громади УТКЦ о. Володимир та брат покойного о. Іван.

Прощай, друже! Хай буде легкою тобі земля, а пам'ять про тебе навіки залишатиметься поміж нас.

Вічна йому пам'ять!
Володимир МАРМУС,
Микола МАРМУС, Петро ВІПІВ,
Василь ЛОГОЦЬКИЙ, Ярослав ВОВК